

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἑβδόμη,
κανταθρόους γεμίζουσιν οἱ δρόμοι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ποῦντος πεντακόσια κι' ἑννεήντα τρία,
και πολλά μαντάτα, μὰ ζροτῆ, μὰ κρύα.

**Ὁ Σμολένσκης ἦλθ' ἔδω
και ξανά τὸν τραγουδῶ.**

Ὁ Σμολένσκης, ὁ Σμολένσκης, κι' ὁ λαὸς πετώντας βγαίνει
γιὰ νὰ δῆ τὸν ἥρωά του, τὴν μορφή τὴν λατρουμένην,
ὁ λαὸς ὁ μυθοπλαστής, ποῦχει' στὴν καρδιά τὸν νοῦ,
κι' Ἡρακλῆς μ' ἐκείνην κλάθει και Τίτινας τούρανου.

Ὁ λαὸς, ποῦ και ζωσμένος μὲς 'στὴ σίδηρα βραχίλι,
προσκυβεῖ και μεγαλίνει τὴν σεμνὴν παλληκαριά,
ποῦ ἔφαρμάζεται και τώρα μὲς 'στὴ λύπη του τὴ μαύρη,
κι' ὄνειρεῖται ἕναν ἄνδρα λυτρωτῆ του νὰ ξαναδῆρ.

**Ἡ Πατρις 'στὸν Βαρατάσση,
ποῦ και ποῖδς θὰ τὸν ξεχάσῃ ;**

Παιδί μου πολυζήλευτο, κορφή στεφανωμένη,
γιὰ δὲς τὴν λεγεώνα σου τὴν παραπονεμένη,
ποῦ σὰν σ' ἐξάπλωσε νεκρὸ φαρμακωμένο βόλι
νεκροὶ μὲ τοῦτο ἔαρρεψαν πῶς σωριστῆκαν ἔλοι.

Ἐῶνα, φύγη χρυσότερη παλληκαριόλας νεότης,
κι' ἀποσταμὲν' ἡ Λεγεὼν διψᾷ τὸν ἀρχηγὸ της,
και τὴν ὄρανά της θρηνεῖ, κι' ἔσα στεφάνια πέρνει
'στὰ κἀλλυδά σου τὰ κορπεῖ, 'στὸ μνήμα σου τὰ φέρνει.

Πῶς 'στὸ μικρὸ σου τὸ κορμί τίτοια καρδιά χωροῦσε ;
μαζὶ της ἐμεγάλωνε και Νίκη λατταροῦσε,
και τὰ θικά μου τὰ παιδιὰ και τὰ παιδιὰ τὰ ξένη
τὰ φλάμπουρά των ἐσμιζαν κι' ἐλάφανε γιὰ σένα.

Παιδί μου, ποῦ μοῦ γλύκανες τὰ πικραμένα χρόνια,
'στὴν πλάκα τὴν ἀθάνητὴ τὸν θάνατό σου γράφα,
και μὲς 'στὴ μαύρη θλίψη μου και μὲς 'στὴν καταρρόνια
θὰ δείχνω γιὰ παρηγοριά και τὸν 'δικό σου τάρο.

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Περικλίτο μου μπαμπάσιον,
μὲς 'στὴν τόση συμφορὰ
φῶρεσε στραβὰ τὸ ροῖσι,
τρώγε πίνε μὲς χαρὰ.

Ἐξάπλωσε μὲς 'στὸ γρασιδί
σὰν γαιδοῦρι τῆς Ἀθήνας,

κι' ὄλο χῆρταινε βρεισίδι
τὰς προστάτιδας ἐκείνας.

Ἐκπλωμένος ἀνευ ῥόθου
ἀληθῆς Ρωμῆος φανού,
δίνε μὲς και τοῦ Μοσκόβου
κι' ἄλλη μὲς τοῦ Γερμανοῦ.

Μὲ Ρωμανίκο μπουρίνι
χίλια τόσα νὰ τοὺς λῆς,

πριν μὲ πούτη τὴν εἰρήνη
φίστασι νὰ μὰς ἔβγουν πολλὰς.

Ἐπλωμένος μὲ μὲ πίπα
κάνε τους ἴνός παρᾶ,
κί ὄλη τὴν Ἑυρώπη κτύπα
δεξιά κί ἄριστερά.

Ἐπλωμένος νὰ βροντᾶς
γιὰ τὸν κάθε Σγακαρίλο,
κί ὅταν Πρίεβου συναντᾶς
μὴν τοῦ βγάξῃς τὸ καπίλο.

Βάστα πόζα δυνατὴ
καὶ βρισταῖς μεγάλας ξίφνα,
καὶ τὸν κάθε Πρίεβουτὴ
περιφρόνει τον καὶ πέραν.

Στραπατοῦριζε τὸν ὄρι
κάθε ξένου κουνενί,
πέρνε σαμπαί, μινόρι,
καὶ κανέναν ἄμανι.

Λόγων κερανοῦς ἀμόλα,
νόμιζε τὰ πάντα φροῦδα,
καὶ μακάριος καθ' ὅλα
τὴν ἀνακαυγὴ τραγοῦδα.

Μὲ χολὴν ὀργῆς καὶ μένος
καὶ σ' ἴμι παραφορτώσου,
καὶ κατευχαριστημένος
κάνε τὸν περιπατὸ σου.

Μὲ σουλάτσα καθὼς ὄλοι
σκότωνα καὶ σὺ τὴν ὄρα,
πέρνει καὶ τὸ παρασόλι
μὴ βροχῆς σὲ πιάση μπόρα.

Κί ὁ γαλάξιος οὐρανὸς
θυμωμένα μοῦτρα δειχναί,
βρίχει καθημερινῶς
κί ὄλ' ἡμοφρονταῖς ρίχνει.

Πάει, γάλασε κί αὐτὸς
ὁ τοσοῦτον λατρευτὸς,
κί ὄλοένα μπουμπουνίζει
καὶ τὰ νεῦρα δαμιονίζει.

Τί θὰ γίνωμε μ' αὐτὸ
τὸ πολὺ μπουμπουνητὸ;
βρόντα κάτω, βρόντ' ἄπάνω,
τὸ τορβέλο μου τὸ χάνω.

Τρίχα τρίχα μὲς ὅτ' ὀλθῆς,
ὅμως βάζει πού καὶ πού
καὶ γαρούφαλο ὅτ' ὀσθῆς
σάν τὸν γέρο τὸν παππού.

Νὰ σὲ καμαρώνουν ὄλοι,
νάσαι ῥόδο, μενεξίς,

εἶδος κῆπος, περιβόλι,
καὶ σωτὸς Ντολμας-Μπαξίς.

Σὰν γλεντζίς κί ἄλιγρος πρῶτης
μὴ τὸ κέρι σου χαλᾶς,
κί ἂν κανίνας πατριώτης
σ' ἐρωτήσῃ « τί γιλάς ; »

Τότε γίλα πρὸ πολὺ,
τότε κάνε χωρατὰ,
κί ἔτσι, φίλη κεφαλή,
λίγες σ' ὀποιον σ' ἐρωτᾶ :

αἰμήπως ἤμουν ἐκεῖ πέρα
τὸν Ἐτίμη νὰ πολιμήσω ;
μήπως ἔπιασε μὲ σφιζοκ
κάν ἱμπρός μου κἂν ὀπίσω ;

« Μήπως τάχατ' εἶδ' ἴμισα μὰς ἱσιμάζανε καθόλου ;
μήπως ἔσκασε κοντὰ μου καμμιὰ μπάλα πυροβόλου ;
μήπως ἄκουσα τουφέκι, μήπως ἄκουσα κανόνι
μπᾶμ καὶ μπουμὴ νὰ κεραυνῶνῃ ;
μήπως εἶδα σκοτωμένους ; μήπως εἶδα τραυματίας,
καὶ νεκρούς ἐξ αἰτίας ;

« Μὴ δὲν ἤμουν ἔπλωμένος μὲ χαρὰ ὅτου Ζαχαράτου ;
μὴν ἀντίκρουσα τὰ μοῦτρα Τουρκὰλλᾶ τρισκατάρτου ;
μήπως ἄκουσα καθόλου τοῦ πολέμου τὴν ἀντάρα ;
μήπως ἐνομοσα τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας τὴν λαχτάρα ;

Μήπως τρόγισα λεπίδα,
μήπως ἔσθησα ταμπούρι ;
μήπως τὸν Ἐτίμη τὸν εἶδα ;
μήπως τόκοψα κομπούρι ;

« Μήπως εἶδα τὰς μεγάλας καὶ κλεινὰς ὑποχωρήσεις
τῶν Φαραῶλων καὶ Λαρίσις ;
μήπως εἶδα κἂν κί ἑκείνους τοὺς λαμπροὺς Ἐπιτελεῖς
καὶ τοὺς ἄλλους τῆς Αὐλῆς
νὰ τὸ βαζέουν ὅτ' ἡ φυγάλα
μὲ παπᾶ, μὲ χήναις κί ἄλλα ;

« Μήπως ἄκουσα παπὴ
νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ἴπῃ
πᾶ πᾶ πᾶ καὶ πῖ πῖ πῖ,
τί φυγάλα, τί ἄντροπῃ.

« Μήπως εἶδα κἂν Ρεντίση
τὸ μουστάκι του νὰ στρίψῃ ;
μὴ μοῦ ἔπρισθηκα τὰ πόδια μὲ τῆς τόσας τῆς φυγαῖς ;
μήπως ἀνοιζαν ἡ ψείραις εἰς τὸ κρίας μου πηγαῖς ;
μήπως πλάγισα τὴν νύκτα μὲς ὅτ' ὀν πάγο τοῦ βουνοῦ ;
μήπως εἶχα σιπάσμα μὲ τάτερταρχα τοῦρανοῦ ;

Μήπως εἶδα παλληκάρια
τρυπωμένα ὅτ' ἄπινάρινα,
τῆς βοῆς τὸ πανηγύρι
καὶ τὴν τόση ταραχὴ ;
μήπως μ' ἔψησε Ἰσοπύρι,
μήπως μ' ἔλουσε βροχὴ ;

« Μήπως εἶμιν ἄχαμένους
μὲ πολέμου κακοπάθεις ;

μήπως 'πάτησα γυμνάς
τούς τριβόλους και τ'άγκυρα;

«Μή μου 'πῆσαν τὸ κριθάρι,
τ'άχυρα και τὸν σανὸ;
μή μου 'πῆσαν τὸ σιτάρι
καὶ μ' ἀφῆκαν νὰ πινῶ;
Μὴ 'στὸ σπῆτι μου 'χωθήκαν τρομεροὶ Βασιβουζούκοι
καὶ δὲν ἔμεινε σεντούρι;
μή 'ρῆμαξαν τὰ σπαρτά μου; καὶ δὲν μ' ἀφῆσαν κλαδί;
μή 'κῆπος μεύσαφζαν γυναικία; καὶ 'κῆπος μεύσαφζαν παιδί;

Ἐγὼ στίκω σὰν και πρῶτα ντούρος, σῶς, καὶ 'ἀβλαθῆ,
ἐν μ' ἰλάθωσε τουφέκι, μήτε κανονίων ὄβρι,
ἐν μού 'ρῆμαξαν τὸ σπῆτι, δὲν μού 'πῆσαν τὸ σιτάρι,
'ἔχω τὸ νοικοκυρὸ μου και γιμάτο τὸ καλλῆρι,
καὶ 'στ'ε 'ντροπιασμένους κῆνω
μὲς 'στουὺς δρόμους τὸν ζητιάνο.

«Και λοιπὸν γιὰτὶ νὰ κλαίω
καὶ 'ἄχ και βᾶχ νὰ συχολιῶ;
και γιὰτὶ νὰ μὴ γλεντῶ
καὶ 'τὴ καρδιά μου νὰ πατᾶ,
και μὴ γέλοια ν' ἀπαντῶ
σ' ὅποιον μπουφὸ μ' ἔρωτᾶ;

«Και γιὰτὶ καὶμὸ νὰ πάρω
τῶν Ρωμῶν τὴν συμφέλιξα;
και γιὰτὶ νὰ μὴ ζικάρω
μὲς 'στουὺς κῆπους και 'στ' ἀμπέλιξα;

«Και γιὰτὶ, παρακαλῶ,
τὴν καρδιά μου νὰ χαλῶ;
Και γιὰτὶ βουδὸς νὰ στίκω
σὰν νὰ πῆσαν τὴν μιλιᾶ μου,
και τραβῶντας τὰ μαλλιά μου
νεκροστέρφανα νὰ πλείω;

«Και γιὰτὶ 'στὴν μπουτονιέρα
νὰ μὴ βάζω κάθε 'μέρα
καὶ 'ἕνα φρέσκο μενεξί
καὶ 'ἔτσι νᾶχω και σ ο υ ξ ῆ ;

«Και γιὰτὶ νὰ μὴν πηθῶ
και γλυκὰ νὰ τρυγουῶ
μὲς 'στῆς κλάφικας τῆς πολλαῖς
μὲ κιθῆρα και λαυτέρνα
τῆς Κορώνικας, τῆς Βουλῆας,
τὰ Ρωμαϊκά Κουθέρνα;

Μὰ γιὰ πάντα βυθισμένους εἰ μὴν ἀπρ' ἀπελπισθᾶ
νὰ μὴν πίνω κῆν λουλουδι,
καὶ 'ἀγγουριτὸ δροσάτο φλυδι
τὸ κιστὸ τὸ κουτέλο μου νὰ μὴ βάζω γιὰ δροσά;

«Νὰ λυποῦντ' ἕκείνοι μόνο,
ποῦ 'θακίμασαν τὸν πόνο,
τῆς λαχτῆραις και τὸς τρόμους,
καὶ 'ἔμειναν γυμνοὶ 'στουὺς δρόμους.

«Κι' ἀν ἐφῶναζα μαζί σας γιὰ τὸν πόλεμο μὲ πάθος
ἔμουσ ἔμουσ ἔναντιὸν τοῦ πολέμου κατὰ βάθος,
καὶ 'ἀν ὁ τόπος ἀπαιλῆται μὲ τὸ φάσμα τοῦ λιμοῦ
ὄλοι φταῖν ἔκτος ἔμου.»

Π. — Τίτοιο λέγω, τίτοιο κῆνω τῶρα τῶρα, Φασουλῆ,
μὲ καμπόσους μακαράδες,
καὶ 'οὔτε δίνω δὲθ παραδες
ἀν τὰ στάχυα των θερίσουν οὐ καμμέν' οὐ Θεσσαλοῖ.
'Ὀχ! κολλήγα μου καὶ 'ἀδέρφι,
ἔχω τῶρα τίτοιο κῆρι,
ὄπου θίλω νύκτα μέρα 'στὰ σοκάκια τὰ πλατεῖα
νὰ γυρίζω μεθυσμένους μὲ γαρύφαλα 'στ' αὐτίκα.

Μὰ δὲν τᾶμαθες, καλί;
ἡ γιγαγία μας ἡ Βιτώρικα,
σὰν τελειῶσ' ἡ στενωχώρικα,
ποῦχει μὲ τὸ Ζουμπιλί,
μὰ σουπριζ' γιὰ μᾶς θὰ κᾶνη,
ποῦ τὸν κόσμο θὰ μουρᾶνη.

Μ' ἄλλους λόγους τὰς Δυνάμεις μὰ χαρὰ θὰ καταφέρῃ
νὰ μᾶς δώσουνε τὴν Κρήτη πρὶν νὰ βῆθ τὸ κλοκακίρι.

Πίνε, καύκαλο τραλλῶ,
τρεῖς μαστίχαις 'στὸ μενουτο,
καὶ 'ἕνα μούστουνο 'ψηλὸ
μ' ἰδιθαίωσε γιὰ τούτο.
Πίνε καὶ 'οὔζο, βρὶ φωρίτη,
και μὴ βγάξῃς τοιμουδι...
σιγουράρα μὲ τὴν Κρήτη
μὲ τὸ Ζουμπιλί, παιδιᾶ.

'Ὀταν τούτο τὸ θελήσῃ
καὶ 'τὴ τριεθῆατος μαμμάτισα,
καὶ 'ὁ Σουλτάνος πᾶθ' ἄφρησῃ
τὰ πολλὰ του τὰ καπρίτισα,
καὶ 'ἔμπροστά της μὲ 'ντροπῆ
τὸ κεφάλι του θὰ κλίνη,
και χαλάλι θὰ μᾶς 'πῆ
τὸ πεσκέσι νὰ σᾶς γίνῃ.

Τόσα χρόνια δὲν 'γινόταν Ζουμπιλί τῆς πρώτης μάμμης,
μὰ 'στὴν ὥρα ποῦ μονάχους μᾶς ἀφῆκαν αἱ Δυνάμεις
και μᾶς ἤλθαν τρομεραῖς
τῶν πολέμων συμφοραῖς,
ποῦ μᾶς ἔτυχε και τούτο σὸν κανένα κλεψοῦρι; ...
μὰ τί τόπος εἶναι τούτος! ... ὄλο τῆχη καὶ 'ὄλο γούρι.

Πίνε, πίνε, βρὶ βλαμᾶκη... γλαστός αἰσιδοῦζει
καὶ 'ἡ γιγαγία θὰ μᾶς συνδράμη και τοὺς Τούρκους θὰ τοὺς
λέγε δὲ τοῦ καθενὸς [ὀρώξη,
νᾶχη πίστιν, νᾶχη θάρρος...
τᾶστριφει καὶ 'ὁ Γερμανός,
τᾶστριφει μ' αὐτὸν καὶ 'ὁ Τσάρος,
καὶ 'ἔγιναν 'ὄκοι μοι φίλοι και σὰν πρῶτα θὰ κοποῦν
και παράξου δὲν εἶναι τοῦ Σουλτάνου νὰ τοῦ πούν:
«Σὺ, Σουλτάνε, νὰ πληρώσῃς
'στουὺς Ρωμηοὺς τοῖς μετρητοῖς
ἔσας ἀποζημιώσεις
παρ' ἕκείνους ἀπειτίς.»

Φ. — Μὰ δὲν τᾶμαθες και ἔλλα,
Περικλίτο μου Κεφάλι;

Κι' ὁ Σειφρολλάχ ἀκόμα,
 ποὺ πατεῖ ἐκὸς μας χόμα,
 ἔστειλε τοῦ Διαδόχου μὴ γραφῆ παραγεμῆτη
 μὴ μεγάλαις ταιριμόνιαις καὶ λεπτῇ καὶ ντυλικῆτη,
 κι' ἴσως ἴσως, Περικλίτου, καὶ δι' ἑλλης του γραφῆς
 τὸν Διαδόχου ξερονίστη
 καὶ συγγνώμην τοῦ ζητήσῃ
 γιὰ τὴν νίκη τῆς Τουρκίας, ποὺ μας κάνει κατηρεῖς.

Βλῖπεις τὸ λοιπὸν κι' ἐκείνοι, ποὺ μαζὶ μας πολεμοῦν,
 πῶς πολὺ μὰς ἐπιτιμοῦν,
 καὶ κατακαρῶν τὸ πῆραν καὶ δὲν ἔχουν ὄθλου κίρι
 σὰν κυττάζουσαν πῶς ἡ Νίκη τοὺς Γκιουρῆδες δὲν στίφει,
 ἀλλὰ τριχουσαν νικηφόροι μὲ πυροῦς καὶ μασσαλάδες
 τοῦ Χαμίτ εἰς Τουρκαλάδες,
 καὶ πατοῦν τὰ χωμάτ' αὐτῶν μὲ κρυγὰς οὐρανομήλει
 διχῶς νάχουν Παρθενώνας καὶ Ναοὺς Ἀπτεῖρου Νίκης ;

Ἔπιτες, βρε Περικλίτου, καὶ ξεράντωνε καὶ πίνε,
 ἀρῶ βλῖπεις πῶς κι' οἱ Τούρκοι τί καλοὶ μαζὶ μας εἶναι
 κι' ἀνθρώποι κοπιημῆστοι,
 ἂν καὶ ὄθλου δὲν ἀρμόζῃ
 τίτοις τρόποις ἀγωγῆς
 ἑστοῦ Καλίση τοὺς σραγεῖς.

Ὁ δὲ Πάλλης κἀθ' ἴλιγο χαρωπὸς σερβεῖρας τόσας
 ἀγγελίας εὐχαριστοῦς, ἀγγέλιος μ' εἰ δὲ ὡς αἰ,
 ὅπως ἔλαγε κι' ἐκείνοις ὁ παππούς ὁ Κορδονάτος,
 ὁ μπαξίς, ὁ λουλουδάτος.

Χθὲς προχθὲς ἱεραποταῖσα μοναχὸς πρὸς τὸ Παλάτι
 κι' ἔκανα πῶς εἶμαι κἀτι,
 κι' ἐνθ' ἡδέουσα μὲ σκίψῃ τὸ καυμίνο μου τὸ μουσι
 βλῖπω γυναικῶν λερούσι,
 κι' ἀκουσα νὰ ξεφωνίζῃ
 πῶς ἡ πῆνα τὸ θερῖζει.

Καὶ τὸ βῆμα μου ταχίνας
 πλησιάζω πρὸς ἐκείνας,

καὶ τοὺς ἴλιγο : «βρε γυναικες, ἰδὼ πέρα τί γυρνᾶτε ;»
 μοῦ φωνάζουσε π' εἰ ν ο ὦ μ ... τί ντροπῆ σας νὰ πεινάτε! ...
 Τίτοιαις μέραις σὰν καὶ τούταις, τίτοιαις ὄραις σὰν κι' αὐταίς,
 ποῦ τὸ κλῆς τῆς Ἑλλάδος ἔχει γίνεαι σὰν κιορτάς,

τὴν κοιλὰ τὴν λημονοῦσαν
 καὶ δὲν λένε πῶς πεινοῦν,
 κι' ὅταν ὄντως κινδυνεύῃ τῆς Πατρίδος ἡ Τιμὴ
 δὲν πηγαίνουσαν ἑστὰ Παλάτια νὰ γυρῶναι ψωμί.
 Π. — Πᾶσι τῶρα, Φασουλῆ μου, διχῶς νὰ μὲ μαγλαρῶσω,
 θέλω σήμερα μαζὶ σου ἑστὸ τραγοῦδι νὰ τὸ στρώσω,
 κι' ἵπειθ' προστάτας βλῖπω τῆς Πατρίδος μας ἀπειροῦς
 μορφεῖται νὰ φᾶω μόνος τρεῖς σαλάτας ἀπὸ τοῖρους.

(Φεύγουσαν κι' οἱ ὄθ' συγγρόνας
 καὶ σκούζουσαν ὁμοφῶνως.)

Ἔτιμ, μαζὶ μας μὴ γελᾶς, Ἔτιμ ἀνάθεμά σε,
 μῆσα σὲ δάφνας στρώνουσαι καὶ νικητῆς κοιμάσαι,
 μὰ ὅς πῶς κι' οἱ πολεμαργοὶ τῆς δοξασιμένης γῆς
 ξεπλῶνεται γιὰ πείσμα σου ἑστῆς δάφνας τῆς φυγῆς.
 Πασσα, ν' ἀλλάξῃς τόνομα, κι' Ἔτιμ νὰ μὴ σὲ λένε,
 ποῦκανας τὰ ποδάρι μας κι' ἀπὸ τὸν ὄρμιο κἀινε.

Ὁ Φασουλῆς ἑστὴν Πόλι κι' οἱ ξένοι Πρόεδροι ὄλοι.

(Ὁ Φασουλῆς ἑστὴν κλειδαριὰ τὰ δῶδ' τοῦτ' αὐτὸ τοῦ βάζει
 κι' ἀκούει τὸ Πραιτώριον, ὅπου συνεδριάει.)

Φ. — Τικὶ τὰκ κυτῶν τὴν πόρτα, τικὶ τὰκ τὴν θύραν κρουῖ
 καὶ τὰ μούτσουνα σας βλῖπω καὶ τὰ λόγια σας ἀκούω.
 Διασκοπέπονται σπουδαίως, κἀτι τοὺς κινεῖ τὰ χεῖλην,
 χαῖρ' Ἑλλάς, Πατρίς μου φίλην.

Τὶ Συνέδριον Μινιστροῦν τοῦτ' ἀφ' ἐπελαμπῶν...
 νὰ κι' ὁ Ρῶσος ὁ Νελίδωφ, νὰ κι' ὁ Κάλιτης κι' ὁ Καμπῶν

Νὰ κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Πρίστους, δὲν θυμάμαι πῶς τὸν λένε...
 μῆλα δὲ καὶ σὺ, καυμίνο.

Μάλλωσαν τὸν Τούρκο ἴλιγο, κύπια ἴλιγο τὸ ποδάρι,
 καὶ μὴ στέκεισαι ἑστῆ σάλα σὰν τὴν κούκλα τὴν κερένια...
 νὰ ! προβαίνει μὲς ἑστῆ μῆσην κι' ὁ σὶρ Φίλιππος ὁ Κάρρου...
 δὲν τὸν γνῶρισα ποτέ μου, μὰ θερρῶ πῶς ἔχει γένετα.

Ἐδῶ ἑστὰ ξένα
 νάχα καὶ σίνα,
 βρε Περικλίτου,
 νὰ ἔῃς μπουκέτο
 τ' ρ ε μ α ν ι φ ι κ...
 νὰ κι' ὁ Τερρῆς.

Νάτους ! νάτους ! τοὺς κυττάζω, κι' ἔχουν ὄλοι μὴ γυρῶ...
 [λάδα!]

σοῦ ! ν' ἀκούω τί θὰ πῶνε γιὰ τὴν ὄλυτα τὴν Ἑλλάδα...
 Λίγει ἑστὸν Τερρῆς ὁ Γάλλος : «μὴ ζητῆς πολὺ ποσὸν
 πληρωτέον εἰς χρυσόν.»

κι' ὁ Τερρῆς : «γυρῶω τόσα, δὲν ἑπολιμῆσα ἑστὸ βρόντο...
 μὰ τοῦ λει κι' ὁ Νελίδωφ : «ἔλα, τ'ᾶνομα, κἀνε σκόντο.»

Λίγει ἑστὸν Τερρῆς κι' ὁ Κάλιτης μὲ καμπόσας ὑποκλίσεις :
 «ἑστὸν Ρωμηῶν τὰς προνομίας μὴ ζητῆς τροποποιήσεις.»
 Λίγει κι' ὁ Τερρῆς ἑστὸν Κάλιτης : «μὴ σὲ μῆλην, γέροντά
 καὶ μὴ γῶνης τὴν σὺρά σου ἑστὰ πολλὰ συμφέροντά μου.» [μῆ...]
 Κι' ὁ Νελίδωφ : «μὴ θυμῶσης τὸν Γκιουρῆ καὶ μ' ἐκείναι
 καὶ τὸ στρίψῃ θυμῶμένος κι' ἀπὸ τὴν Ἀγία Μαρίνα.»

Νὰ ! κι' ὁ κύριος Ἑγγλιζὸς πρὸς τὸν Τούρκο προχωρεῖ
 μὲ περπάτημα βαρῶ,

κι' ἀδείμας τὴν Θεσσαλία πρὶν νὰ μούλην τὸ φεγγάρι,
 λῆγει ἑστὸν Τερρῆς ὁ Κάρρου,

κι' ὁ Τερρῆς τοῦ λέγει «Γκόντερ ! νὰ μ' ἀδείμας τὴν γυ...
 κι' ὁ σὶρ Φίλιππος θυμῶσαι καὶ τοῦ δίνει μὴ μπουζιά. [γιά!]

Ὅλοι λένε ἑστὸν Ἑγγλιζὸ μ' ἰ λ π α ρ ν τ ὦ ν νὰ τοῦ ζητῆ
 ἀλλ' ἐκείνος ἀγριεῖται καὶ καυγὰ θὰ κοπανίστῃ. [ση]

Ἄχ ! ἂν ἦτον ὁ Σκουλούσης, τὸν Τερρῆς θὰ τὸν ἐπλάνα,
 θὰ τοῦ ἑκάρμεινε πολλὰ,
 καὶ θὰ πῆρναν οἱ διαβόλοι τὸν πατέρα καὶ τὴν μάννα
 τοῦ Τερρῆς τοῦ Τουρκαλά.

Χαῖρ' Ἑλλάς πεφιλημένην, δὲν ἔτιναξες τὰ κῶλα,
 γιὰ χατῆρι σου καὶ μόνον ὄλοι συμφωνοῦν εἰς ἑλα,
 κι' ἀνατέμνει τὴν τιμὴν σου κἀθ' ἑξῆς ἀνατόμος
 μὲ μαχαίρι, ποῦ τὸ βλῖπω καὶ μὲ πᾶνει κρύος τρώμος.
 Τὸ Συνέδριον φινίτο μὲ τοῦ Κάρρου τὴν γροθιά,
 ποῦ κι' ἰγῶ ἑστὰ σωθικά μου τὴν κατάλαβα βραθετά...
 πᾶν οἱ φίλοι Πρεσβευταί, κατεβαίνουσαν τῶρα κἀτω,
 κι' ὄλοι δίνουσαν ρ α ν τ ε θ ὠ ὦ γιὰ τὸ προσεχῆς Σαββάτο.
 Τέλος πάντων τί θὰ κἀν ; ... θίλει καὶ δὲν θείλ' ἡ Πύλη
 θὰ συγκατανεύσῃ σ' ἑλα... Χαῖρ' Ἑλλάς, πατρίς μου φίλη